I.A.A. PRESSTJÄNST
INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155 636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad på svenska, tyska, spanska och franska språken
Artiklar från Presstjänst får återgivas med angivande av källan

Nummer 5. Stockholm den 6 maj 1950

EN APPELL TILL INTERNATIONELLT SAMARBETE FÖR FREDEN

(IAA) Från Onafhankelijk Verbond van Bedrijfsorganisaties, (facklig oavhängig organisation i Holland) har för vidare kännedom till IAA:s Sekretariat översänt nedanstående öppna brev riktat till världens alla nationella och internationella arbetarorganisationer.

Kära vänner!

Söndagen den 5 mars i år höll vårt förbund landsomfattande möte för att diskutera den alltmer hotande krigsfaran och de internationella resurser som arbetarklassen förfogar över när det gäller att undvika en dylik fara och biträda till att säkerställa freden i världen.

Med hänsyn till en del nyligen gjorda uttalanden av vissa statsmän, om att ytterligare förhandlingar mellan öst- och västmakterna vore gagnlösa under de givna omständigheterna, beslöt vårt möte rikta en vädjan till arbetarnas internationella organisationer att just nu, mer än någonsin, borde aktivt ingripa i den ödesdigra händelseutvecklingen, som hotar mänskligheten med förintelse.

Vi utgår ifrån tanken, att varken östblocket eller västblocket med sina militära styrkor förmår säkerställa världsfreden. I stället kommer man, genom att bibehålla och ytterligare stärka krigsstyrkorna, enbart skapa möjligheter till att ett tredje världskrig skall kunna utbryta och genomföras. I stället för statsmännen och diplomaterna, som misslyckats att återställa världsfreden, bör därför den internationella arbetarrörelsen göra sitt yttersta för att samverka och

i arbetarklassens och mänskligheten intresse sätta i gång diskussionen om de vägar och medel den förfogar över för att fullfölja en verkligt effektiv kamp mot kriget och på så sätt säkerställa världsfreden.

Vårt landsomfattande möte var av den meningen att det f.n. inte skulle leda till något resultat, ifall vi - en liten grupp holländska arbetare - redan nu skulle framträda med bestämda paroller och upprop för denna kamp mot kriget. Dessa borde i stället framkomma som resultat av förhandlingar mellan representanter för de tyvärr så splittrade internationella och nationella arbetarorganisationerna.

Därför har vårt representantskap som sin första och viktigaste uppgift fått sig ålagt att söka åvägabringa sådana förhandlingar.

Vi vädjar alltså härmed till vederbörande instanser inom er organisation, att ta de nödvändiga stegen för en samfälld diskussion mellan olika arbetarorganisationer om bästa sättet att förhindra krig och krigsförberedelser.

Vi vädjar på det enträgnaste till er goda vilja, att lämna största möjliga medverkan för att få till stånd sådana diskussioner.

Allt resonemang som går ut på att försvara någon av de mot varandra stående stormakterna och deras nu bedrivna världspolitik är meningslöst och värdelöst, eftersom ett sådant samfällt resonerande ju oundvikligen skulle leda till ett tredje världskrig med dess förintande av allt.

Tanken på, att ni kan komma att medverka och få ansvaret för något sådant, fast ni icke vill det, utan tvärtom avser något helt annat, borde kunna bli vägledande för er, då ni fattar beslut om det svar på vårt brev, som vi och den internationella arbetarklassens hoppas på.

Vi riktar detta brev till de nationella arbetarorganisationer vi kan nå, och eftersom vi själva inte förmår åstadkomma det, ber vi dem medverka till att denna vädjan skall bli känd överallt.

Vi vädjar också till pressen i alla länder och ber den att så långt som möjligt sprida innehållet i detta brev, på vad sätt det än må komma till kännedom.

Vi riktar en vädjan till det sunda förnuftet hos arbetarna och deras representanter och hoppas att de skall ansluta sig till oss för att få slut på den alltmer växande krigspsykosen genom en fast föresats att rädda och säkerställa världsfreden.

Mycket, för att inte säga allt beror på ert svar. Vi talar för de olika ländernas arbetarklass, som satt sitt förtroende till er och till oss, ja, vi talar för hela mänskligheten, när vi säger: "SÄTT I GÅNG FÖRHANDLINGAR."

Allt det stöd vi med våra små resurser har möjlighet att åstadkomma för denna sak, skall med största nöje stå till ert förfogande.

För och på uppdrag av representantskapet inom Oavhängiga förbundet av driftsorganisationer.

A.v.d.Berg - sekreterare.

F A S C I S M E N I A R G E N T I N A

(IAA) Den fascistiska reaktionen i Argentina fortsätter att utbreda sig. Alla rapporter som kommit IAA:s sekretariat tillhanda från Argentina talar sitt tydliga språk därom. Pressfriheten undertryckes, strejk- och organisationsrätten likaså och lokalerna har stängts för en mängd organisationer, vilka icke slaviskt velat underkasta sig reaktionens vilja.

IAA:s sektion i Argentina -FORA - kämpar nu därför under oerhörda svårigheter. Organisationens lokaler, som av den fascistiska polisen stängdes redan den 27 december förra året, är fortfarande i polisens våld. I en rapport till IAA framhålles att för vår upplysnings- och propagandaverksamhet bland arbetarna, har vår organisation för närvarande ingen tidning. Det finns inget tryckeri i hela Argentina som skulle våga trycka något för FORA. Men, säger man i rapporten: arbetarna lyssnar på oss. Vi har deras moraliska förtroende. Om vi nu vinner eller förlorar i den hårda kampen så demonstrerar vi likväl FORA:s moraliska styrka.

I sitt senast utkomna nummer konstaterar tidningen "La Protesta" att den argentinska staten tvingar oss till illegal verksamhet. "Må väggarna tala." utropade tidningen. När alla andra uttrycksmedel förmenas oss och förbjuds "må då kol och krita göra vad som är förbjudet på tryckerierna. Skriv på väggarna det argentinska regeringsbarbariets skam. Låt väggarna bli vår tidningspress." proklamerade "La Protesta".

Nu har de argentinska myndigheterna officiellt meddelat att "La Protesta" förbjudits utkomma. Anledningen anges vara att tidningen vägrat att under sitt datum tillägga den av regeringen påbjudna patriotiska frasen om landets "befriare" vars minne officiellt firas i år och vars namn skall citeras i varje nummer av alla argentinska tidningar under hela året.

Tidningen "La Protesta" grundlades för 53 år sedan. Under denna tid har den dock varit utsatt för åtskilliga reaktionära förföljelser och övergrepp. År 1910 förstördes tidningens tryckeri av reaktionens legoknektar. I januari månad 1919 drabbades tidningen av en liknande katastrof. Till 1930 utkom "La Protesta" dagligen. Därefter undertrycktes den av general Uriburus diktatur. År 1932 började tidningen åter utkomma varannan vecka men förbjöds att sändas genom posten. Tidningens existens har sedan dess varit allvarligt hotad, men den har dock trots allt utkommit med undantag av en paus på två år som började 1943. Under de senaste åren har "La Protesta" i regel utkommit med ett nummer i månaden.

Nu har således "La Protesta" på nytt våldtagits, förbjudits av ett fascistiskt terrorsystem. Argentinas arbetare har förlorat sin bästa offentliga uttryckskälla.

+

OMFATTANDE OPINIONSRÖRELSE I FRANKRIKE MOT FRANCOS BÖDELSVÄLDE

Många möten har organiserats i landet

(IAA) Den 6 april hade den franska syndikalistiska organisationen kallat till ett större möte i Paris för att ge uttryck åt sin solidaritet med Spaniens kämpande folk och protestera mot den spanska fascismen. "Solidaridad Obrera" Paris av den 15 april meddelar i sin redogörelse om mötet att det var utomordentligt välbesökt, och att det är nödvändigt att även i fortsättningen föra kampanjen i samarbete med alla krafter som man kan komma överens med.

Bland talarna omnämns Bontemps, som på Pacifistiska konfederationens vägnar krävde att folken också skulle befatta sig med diktaturerna i väster, inte bara i öster. Om demokrati betyder frihet, så måste friheten försvaras. Men den kan inte försvaras genom att tro på

ledare. Franco-Spanien skall nu utnyttjas som militär operationsbas och det måste vi protestera emot.

Paul Lapeyre, franska CNT, talade om det spanska folkets tragedi efter inbördeskrigets slut. Han behandlade även levnadsförhållandena i Spanien just nu samt omtalade bland annat att Franco fortfarande håller en grupp på 34 fransmän i fängelse, som år 1944 gick över Pyrenéerna i avsikt att ansluta sig till de kämpande franska styrkorna i Afrika. Han ironiserade mot amerikanernas avsikt att "demokratisera" Franco och hans i Falangen organiserade mördarband. Han uppmanade i stället till kamp. Germinal Esgleas analyserade den klerikal-militaristiska diktaturen och fastslog att folket kämpar mot Franco och betonade att CNT:s män går i främsta linjen. Han erinrade om en del aktioner som förekommit i Spanien och påpekade att CNT kämpar för frihetens återställande utan några kompromisser med reaktionen. Friheten får man inte - den måste erövras, förklarade han.

Georges Altman, chefredaktör för Franc-Tireur, förklarade att man visserligen icke just nu kan göra revolution, men protestens anda måste hållas levande. Han yttrade många varma ord och gav sin anslutning till den spanska revolutionen av år 1936, som verkligen var socialistisk. Den genomfördes utan en förlamande byråkrati och utan självkorade ledare. Vi får inte förtvivla, förklarade han, och uttalade till slut några minnesord om den av frankisterna mördade skalden Federico Garóía Lorca.

Henri Bouyé talade för IAA:s undersekretariat i västra Europa. Han framhöll att IAA en gång haft en mäktig sektion i Frankrike. Trogen sin revolutionära syndikalistiska anda fortsätter IAA kampen och en av dess mäktigaste sektioner är den spanska. Bouyé slutade med ett leve för internationell solidaritet.

Även David Rousset, den kände författaren, skulle tala på mötet, men blev förhindrad och sände i stället en skriftlig förklaring som lästes upp. I sitt brev talar han om den spanska revolutionen, om Durrutis insatser och tragiska död i försvaret av Madrid 1936, om kampen mot Franco. I frihetskampen får det icke kompromissas med totalitära system, förklarade Rousset. I mötets uttalande slutligen förklaras:

"Deltagarna i mötet på Mutualité den 6 april förklarar sin solidaritet med alla förföljda som kämpar för friheten, framförallt i

Spanien och kräver att alla arbetarorganisationer och alla fria människor bringar dem effektiv hjälp.

De franska myndigheterna och alla internationella organisationer uppmanas att snart och energiskt intervenera hos Francoregimen och kräva åtgärder till förmån för de spanska antifascisterna, som just nu hotas med avrättning. Mötesdeltagarna lovar under alla förhållanden att stödja och försvara de spanjorer som kämpar mot Franco och deltar tillsammans med dem i deras kamp för full rättvisa åt alla antifascister.

På andra platser i Frankrike har liknande stora möten hållits till förmån för det kämpande spanska folket.

+

"SOLIDARIDAD OBRERA" I BARCELONA UTKOMMER ÅNYO

(IAA) Den illegala syndikalistiska pressen i Franco-Spanien har att kämpa med stora svårigheter. Polisen har vid mångfaldiga tillfällen upptäckt syndikalisternas tryckerier som överrumplats och många kamrater har därvid häktats och senare dömts till mångåriga fängelsestraff. Många har dömts till döden. Trots denna oerhörda risk för liv och frihet har det icke dröjt allt för länge innan de illegala tidningarna på nytt utkommit från något nytt hemligt tryckeri.

Barcelonasyndikalisternas gamla ärevördiga tidning "Solidaridad Obrera" har under det senaste halvåret icke lyckats utkomma. Den föll offer för en av de många polisrassiorna. Men nu sticker den på nytt upp sitt huvud. Den började utkomma i slutet på mars. I tidningens ledare, i det första nummer som kom ut, skrivs under rubriken: "På vår post igen." bland annat:

"Solidaridad Obrera" utkommer på nytt. Av kända skäl tvangs vår tidning till tystnad under sex månader. Sedan vi övervunnit svårigheterna återgår vi till kampen.

Våra första rader må då riktas till de stupade därnäst till dem som lider i fängelserna för att de så hängivet stritt för frihet och rättvisa. Djupt gripna ärar vi de fallnas minne. Till de fängslade sänder vi våra uppmuntrande ord.

CNT fortsätter fastare än någonsin den kamp de stått på post för 1 årtionden, fortsätter striden mot tyranniet. Vi svetsar samman våra led och samlar ny kraft. Inget förtryck kan göra slut på CNT, en

organisation med så djupa rötter bland alla arbetare, särskilt i Katalonien. Vårt arbete består nu i en fullständig reorganisation. Vi måste förena våra ansträngningar och fullfölja det som alltid varit vår egen verksamhet. Erfarenheterna talar ett tydligt språk. Vi kan nu dra klara slutsatser. Alla erfarenheter kulminerar i en enda slutsats: endast arbetarklassen, med egna medel, kan göra slut på diktaturregimen. Men det är nödvändigt att vår CNT intar den plats som tillkommer den. Ingen får stanna utanför organisationen, och än en gång säger vi att alla måste hjälpa till efter sin förmåga i det gemensamma arbetet. Var och en må ha det gemensamma målet för ögonen: bekämpa fascismen. Vår linje är klar. Ingen förvirring. Vi måste följa den klara kursen. CNT får inte svika de förhoppningar folket ställt på den, detta folk som lidit och lider så mycket, detta folk som vi kämpar för.

+

FRÅN DEN KUBANSKA RÖRELSEN

(IAA) Under mars månad höll Asociacion Libertaria de Cuba - ALC - sin tredje landsomfattande kongress i Havanna. Kongressen ägnade stor uppmärksamhet åt de fackliga problemen. En del uttalanden gjordes i dessa spörsmål.

Beträffande den nybildade fackliga landsorganisationen CGT, uttalade sig kongressen för stöd åt densamma. Det heter i uttalandet därom att denna organisation är den enda fackföreningscentral med syndikalistiska grunddrag som den frihetliga rörelsen kan sätta positiva förhoppningar på och att det i dess led kommer att utbildas kadrer som med aktioner kommer att strida för arbetarklassens befrielse från kapitalismens orättvisor. Därtill bjuder CGT på långtgående demokratiska garantier under vilka medlemmar med olika uppfattningar kan vara verksamma. CGT är verkligen en klart partipolitiskt oavhängig organisation som håller sig på lika stort avstånd från alla parlamentariska partier.

Kongressen gav vidare uttryck åt förhoppningen att militanterna ägnar sina krafter åt CGT och hjälper till i dess uppbyggande verksamhet.

En helt negativ ståndpunkt intog kongressen emellertid till CTC, den gamla fackföreningscentralen på Kuba som för övrigt sönderfallit i en kommunistisk och en regeringstrogen socialdemokratisk fraktion. ALC vänder sig mot bägge riktningarna och fördömer deras politiska

attityd lika mycket som deras parlamentariska verksamhet och organisatoriska byråkratism.

En tredje resolution om fackföreningsrörelsen är ägnad de fristående syndikat, som inte är anslutna till någon landsomfattande fackliig central. Det förklaras att de frihetliga socialisterna kommer att orientera dessa fristående grupper i riktning mot CGT i och för anslutning till denna.

I frågan om fackföreningsrörelsens internationella karaktär antogs ett uttalande. =Våra frihetliga militanter kommer att inom CGT främja och underhålla broderliga och solidariska förbindelser med alla nationella och utländska organisationer som har beröringspunkter med CGT ifråga om arbetarrörelsens oberoende, heter det i uttalandet. De som är oberoende både ekonomiskt och politiskt och framförallt alla dem som godkänt principer besläktade med våra egna frihetliga idéer, heter det till slut.

Kongressen antog dessutom en förklaring. Här säger man att medlemmarna i den frihetliga rörelsen vänder sig mot partipolitiken i fackföreningsrörelsen, att de kommer att verka för ett socialistiskt skolningsarbete bland arbetarna, att de propagerar revolutionär och federalistisk syndikalism, är intresserade av den kamp som ger förbättringar med avseende på dagskraven.

En kort resolution manifesterar den frihetliga rörelsens vilja till kulturellt arbete och bildningssträvanden. Det meddelas också att ALC inom kort kommer att starta en "Militantskola".

I ett uttalande protesterar man mot totalismen i Ryssland, Spanien, Argentina, Venezuela, Santo Domingo, Peru m.fl. Häri ingår följande förklaring beträffande Spanien: "De kubanska frihetliga socialisterna ser med största sympati all den verksamhet som syftar till att störta den blodiga klerikal-militaristiska falangistdiktatur som utövas av Francoregimen i Spanien. Vi ser med sympati på den kamp som avser att i stället för Francos terrorsystem upprätta ett frihetligt och rättvist system som möjliggör att förverkligamde av de ideal som under hela historien inspirerat det revolutionära spanska folket".

+

GRIGORIJ PETROVITJ MAXIMOV

En internationellt känd rysk anarkosyndikalist har avlidit

Grigorij Petrovitj Maximov, författaren till Guillotinen i verksamhet och utgivaren av den ryskspråkiga tidskriften Djelo truda - probuzjdenije (Arbetets sak -uppvaknande), dog i Chicago den 16 mars 1950 efter en hjärtattack. Han undergick eldbegängelse vid Waldheimkyrkogården den 20 mars.

Maximov föddes den 10 november 1893 i byn Mitsusjino i Smolenskguvernementet i Ryssland. Efter att ha tagit studenten vid ett läroverk i sin hemtrakt skickades han till Vladimir för att studera vid ett teologiskt seminarium. Utan att avlägga någon examen vid den läroanstalten for han till Petersburg (nuvarande Leningrad) och blev inskriven som studerande vid Jordbrukshögskolan. Från den skolan fick han diplom som agronom.

1915 var han motståndare till kriget, men mönstrade in vid armén för att kunna bedriva revolutionär propaganda bland soldaterna. I ryska revolutionen deltog han aktivt. Han var ledamot av ett fabrikssovjet i Potrograd och satt med i åtskilliga rådsmöten. Bolsjevikregimen arresterade honom sex gånger. 1919 blev han i Charkov dömd till döden därför att han som kämpe i Röda armén inte ville strida mot de revolutionära bönderna och Machnorörelsen. Ett snabbt ingripande från Metallarbetareunionen räddade hans liv. Den 8 mars 1921 arresterades han för anarkosyndikalistisk propaganda. Han satt i Tagankafängelset till i september samma år. Efter 10 1/2 dagars hungerstrejk och efter kraftig protest från de representanter för den europeiska fackföreningsrörelsen som just då var samlad i Moskva beslöt sovjetregeringen utvisa Maximov och tio andra syndikalister och anarkister (V.M. Volin, G.A. Gorjelik, Mark Mratjnyj, Jefim Jartjuk och några till) från Ryssland. Maximov fick lämna Ryssland den 5 januari 1922. Ungefär tre år bodde han i Berlin. I slutet av 1924 flyttade han till Paris, där han stannade i sju månader. 1925 kom han till Förenta staterna och sedan dess har han hela tiden bott i Chicago.

Maximov tillhörde redaktionen för Golos truda (Arbetets röst Moskva 1918), Novyj golos truda (Nya arbetets röst, Moskva 1918) och Rabotjij put (Arbetarnas väg, Berlin 1922). Han har gett ut tidskrift-

erna Golos truzjenika (Den arbetandes röst, Chicago 1925 – 1927) och Djelo truda – probuzjdenije (Arbetets sak – uppvaknande, Chicago sedan 1932).

Maximov är författare till 1) Guillotinen i verksamhet. Tjugo år av terror i Ryssland. (Fakta och dokument) Chicago 1940, 624 sidor. 2) Bolshevism. Promises and Reality. (Bolsjevismen. Löften och realiteter) Glasgow, England 1935, 24 sidor. En andra upplaga utgavs 1937. 3) How and Why the Bolsheviki Expelled the Anarchists from Russia. (Hur och varför bolsjevikerna drev ut anarkisterna från Ryssland) USA 1922, 32 sidor på ryska. 4) Conversations with Bakunin about Revolution. (Samtal med Bakunin om revolutioner) Chicago 1934, 48 sidor på ryska. 5) Rossvjet, the Accomplisher of Russian Fascism. (Gryning, fullbordaren av den ryska fascismen) Chicago 1936, 23 sidor på ryska. 6) My Social Credo (Min sociala trosbekännelse) Chicago 1933, 24 sidor.

Dessutom har vhan gett ut P.A.Krapotkin and his Teachers (P.A. Krapotkin och hans lärofäder) Chicago 1931, 350 sidor på ryska. (Detta arbete har översatts till jiddisch och tryckts i Buenos Aires). Och han var även utgivare av In stead of a Program. – The Resolutions of the First and Second Conference of the Russian Anarco-Syndicalists. (I stället för ett program. Resolutionerna från de ryska anarkosyndikalisternas första och andra kongress). Berlin 1922 på ryska. Han författade också åtskilliga resolutioner.

I manuskript har Maximov lämnat efter sig Scientific Anarchism. The Systematic Exposition of M.A.Bakunin's Teachings. (Vetenskaplig anarkism. En systematisk framställning av M.A.Bakunins lära). Han ämnade också skriva en biografi och en inledning till detta arbete, men det var saker som han inte avslutat, då han gick bort.

Martin Gudell.

DE FRANSKA SYNDIKALISTERNA OCH 1 MAJ

(IAA) Den franska syndikalistiska rörelsen har varit i livlig verksamhet för att på 1 maj framföra sina idéer inför landets arbetarmassor. I Paris hölls möte på Mutualités stora sal, där Fontaine och Juhel talade som representanter för franska CNT, medan Simoff tog till orda för IAA:s bulgariska sektion. Hawkes talade på de syndikalistiska kamraternas i England vägnar.

Durán och Pintado representerade de spanska syndikalisterna i exilen och Ambrozin den nya italienska IAA-sektion som håller på att byggas upp.

På ett flertal andra möten uppträdde representanter för både franska CNT och den spanska exil-CNT. Så t.ex. i Toulouse, där Rotot talade för franska CNT och Sans Sicart för spanjorerna.

Propagandaaffischer uppsattes och för övrigt utfördes en kraftig propaganda genom Combat Syndicalistes majnummer. Det återgav bl.a. IAA-sekretariatets majmanifest och innehöll för övrigt en mängd artiklar om fackliga strider och annat aktuellt från olika delar av Frankrike.

+

I T A L I E N

(IAA) Samordningskommittén för USI:s reorganisation, den planerade nya IAA-sektionen i Italien, har under april månad utgett ett nytt nummer av Guerra di Classe. Tidningen understryker Förstamaj-dagens betydelse som kampdag för arbetarklassen. En av de ledande artiklarna heter "Front mot bolsjevismen", medan flera andra artiklar befattar sig med de italienska anarkisternas relationer med den fackliga rörelsen och syndikalismen isynnerhet. Lokala fackliga rapporter föreligger från Piombino, Pozzuoli, Salerno. M.fl.

Samordningskommittén sammankallar till en "Interregional konferens" som skall hållas i Genua-Sestri den 3 och 4 juni med följande dagordning: 1. Lokala rapporter om det sedan Piombinokonferensen presterade arbetet. 2. Sekretariatets rapport och framtida verksamhet. 3. Guerra di Classe och frågan om medel för tidningens fortsatta utgivning. 4. USI:s stadgar, 5. IAA:s internationella kongress i Paris. 6. Val av plats för USI-kongressen i november 1950.

Kamraterna i Piemonte, Lombardiet, Emilien, Toscana och Ligurien inbjudas att närvara på densamma.

USI:s samordningskommitté har till den 1 maj även utgett ett manifest i form av en affisch där arbetarna informeras om Piombinokonferensens beslut och ställningstagande till det fackliga läget i Italien. Den nya USI, heter det, kommer att göra slut på de partipolitiska misstag som karaktäriserat den italienska fackliga rörelsen både under åren för fascismen och efter kriget. Leve den revolutionära syndikalismen, leve USI, slutar manifestet.

I.A.A. PRESSTJÄNST
INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Association - I.A.A. - Postgiro 155 636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad på svenska, tyska, spanska och franska språken
Artiklar från Presstjänst får återgivas med angivande av källan

Nummer 6. Stockholm den 1 juni 1950

FINLANDS ARBETARE TVINGADE SIN REGERING PÅ KNÄ

Under april månad 1941 genomfördes den s.k. ekonomiska maktlagen med doss antistrejkparagrafer i Finland. Det var under kriget, men lagen förnyades efter krigets slut. Vid dessa både tillfällen anslöt sig den stora majoriteten av arbetarnas representanter till denna reaktionära lagstiftning. "Det var en skammens dag för de flesta av arbetarrepresentanterna i finska riksdagen" förklarade finska sjömansunionens organ "Merimies" vid det senare tillfället i en kommentar till händelsen och tillade: "För dem, som tror att de med strejkförbudsparagrafer kan förhindra eventuella strejker, är det skäl att påpeka, att det är ett fåfängt hopp. Om arbetarna finner det nödvändigt att genom strejk söka genomdriva sina krav, kan varken riksdagens beslut eller regeringens maktmedel hindra det. Ty även de organiserade arbetarna är en makt att räkna med".

Det är denna de organiserade arbetarnas direkta aktion, som segerrikt satts in mot den finska regeringen, och dess försök att mot arbetarna använda den ekonomiska maktlagen, i samband med den senaste strejkrörelsen i Finland.

Denna strejkrörelse började med att lokförarna vid järnvägarna lade ner arbetet för att eftertryckligt sätta makt bakom sina krav på förbättrade arbets- och löneförhållanden. Bland de främsta kraven kan nämnas förbättrade pensionsförhållanden för denna arbetargrupp.

Lokförarstrejken blev omedelbart effektiv. Person- och godstrafiken lamslogs, likaså postbefordringen. Samfärdseln kulminerade i ett fullständigt virrvarr.

I denna hårt spända situation avgav regeringen en bestämd deklaration förklarande att regeringen icke kommer att vika för arbetarnas krav. Den skulle, förklarades det, sätta hårt mot hårt. Och med stöd av den efter kriget förnyade maktlagen och de militära undantagsbestämmelserna beslöt regeringen inkalla de strejkande lokmännen till militärtjänst. Med hjälp av de stränga militärlagarna avsåg regeringen att tvinga de strejkande arbetarna på knä. De strejkande lokmännen hörsammade regeringens mobiliseringsorder och infann sig utan några större protester till de anvisade militärförläggningarna där de ställdes under militärkommando och förseddes med militära uniformer. Och naturligtvis fick de äta statens kaka under tiden som de strejkade.

Militärbefälet beordrade de sålunda inmobiliserade lokmännen att återupptaga sitt vanliga jobb på loken, men samtliga vägrade detta. De sysslade i stället med allehanda småarbeten såsom lokens smörjning m.m., men körde i gång loken gjorde de emellertid inte. Järnvägstrafiken var fortfarande lika lamslagen som före regeringens mobiliseringsorder och lokmännens inställande under krigslagarna. Regeringens militära åtgärder misslyckades fullständigt på grund av lokmännens kompakta motstånd och eniga sammanhållning.

Vid en förfrågan hos chefen för krigsmakten, general Sihvo, hur denne ställde sig till lokmännens vägran att lyda order, förklarade generalen att det närmast är regeringen och försvarsministern som ska besluta om vilka strafåtgärder som skall vidtagas. Försvarsministern, Fiitu, förklarade vid samma tillfälle, att de lokmän som vägrar kommer att ställas inför krigsrätt och dömas straff för olydnad i militärtjänst. Men de mobiliserade strejkande lokmännen tog detta uttalande mycket kallt. Trots regeringens och generalernas hotelser kom ändå inga tåg i gång.

Vid denna tidpunkt hotade de övriga järnvägsmännen i Finland med total strejk om inte regeringen återkallade mobiliseringsordern mot lokmännen. Någon dag därefter utfärdade den fackliga landsorganisationen en proklamation om generalstrejk att utbryta 5 dagar efter proklamationens offentliggörande, ifall att man inte dessförinnan nått positivt

resultat i arbetarnas lönefrågor. Landsorganisationen ville därmed söka lösa problemet beträffande lönerna för samtliga arbetare i Finland, lokmännens pensionsfråga inbegripen. Dagen därpå ställdes regeringen inför hotet av en landsomfattande strejk av lärare och tjänstemän.

Regeringen började nu vackla, insåg att den spänt bågen för högt och gjorde nya initiativ till förhandlingar mellan den fackliga landsorganisationen och arbetsgivarna. Tjänstemännens strejk avvärjdes i sista stund genom löneökningar i stort sett motsvarende de krav de ställt, och det viktigaste av allt var, att regeringen inför arbetarnas stegrade tryck fann sig ställd i den belägenheten att mobiliseringen av lokännen måste annuleras. Mobiliseringen hade för övrigt varit fullständigt verkningslös på grund av arbetarnas direkta aktion.

Samma dag generalstrejken skulle ta sin början träffades uppgörelse modförande allmän löneökning för Finlands arbetare på 15 proc. Uppgörelsen innebar dessutom att lönerna skulle bindas vid index. När indexet stiger med 5 proc. skall lönerna i motsvarande grad höjas. Samtidigt utlovade riksdagens talman att frågan om lokmännens pensionsfråga snarast möjligt skulle upptagas till behandling i riksdagen.

Den finska striden blev således segerrik för arbetarna. Striden var ett lysande exempel på den styrka arbetarklassen har till sitt förfogande då den enigt och solidariskt använder sina organisationer till kamp för sina intressen. Striden visade härjämte att arbetarna med kamp kan tvinga staten och regeringsmakten på knä. Sammanhållningen bland arbetarna var den mest avgörande faktorn. Den lärdomen ger oss den finska framstöten.

John Andersson

- - - - - - - -

DEN SENASTE DOCKARBETARSTRIDEN I LONDON

(IAA) Även den senaste dockarbetarstriden i Londons hamn har i pressen och i nyhetsmeddelandena också, liksom den förra, betecknats såsom en enbart kommunistisk tillställning, en strejk för det kommunistiska partiets intressen. Även med full vetskap om kommunisternas förrädiska intrigspel och baksluga avsikter på skilda områden, har vi emellertid varnat för att i nästan varje strid på arbetsplatserna se en kommunistisk komplott. Det måste ju dock finnas kämpande arbetare utanför de kommunistiska leden som slåss för sina proletära intressen utan att därvid

inlägga några partitaktiska avsikter. Anledningar att förbättra arbetsförhållanden och löner finns ju lite varstans.

Men åter till dockarbetarstriden i London. Den anarkistiska tidningen Freedom, London, har i sitt senast anlända nummer en redogörelse om denna strid som i allt synes bära objektivitetens prägel och de upplysningar Freedom lämnar torde nog stämma överens med verkligheten och ger klar belysning åt vad striden egentligen gällde. Freedom, som ständigt klart haft en antibolsjevikisk inställning förklarar, att det icke var en strid inspirerad av kommunisterna. Freedom har kunnat följa striden på nära håll och bör därför vara fullt kompetent att ge ett sakkunnigt yttrande om stridens orsak och syfte. Vi återger här nedan Freedoms artikel som till synes skrevs medan striden ännu pågick. Tidningen skriver:

Ingen behöver överraskas av att hamnarbetarna i London visar prov på solidaritet. De har sin tradition av inbördes hjälp och inbördes självförsvar, och de har tydligtvis föresatt sig att denna tradition inte ska höra det förflutna till.

Sedan Keir Hardies och Tom Manns dagar, och sedan den stora strejken för "Hamnarbetartolvskillingen" har ett syndikalistiskt incitament gjort sig gällande med benägenhet för direkt aktion i valet av kampmetoder.

Denna veckas strejk är den tredje större arbetsnedläggelsen de sista två åren. Alla dessa tre strider har gällt principfrågor. Löner och arbetsförhållanden har inte direkt gett anledning till strejkerna, men det har funnits ett dovt missnöje under ytan, som pockat på att komma upp i ljuset.

- I Freedoms 1:sta aprilnummer påpekade vi den bojkott mot övertidsarbetet som många hamnarbetare igångsatt som protest mot de kriminaliseringsåtgärder Transport- och Grovarbetarförbundet börjat praktisera, som redan uteslutit tre av sina medlemmar på grund av deras verksamhet under den inofficiella strejken förra året i samband med den kanadensiska sjömansstrejken.

Dessa tre, Ted Dickens, Harry Constable och G.H. Saunders, hade uteslutits av fackföreningstjänstemännen. Men de uteslutnas protester skulle bli hörda den 14 april. Den bojkott mot övertidsarbetet

som deras kamrater satte i gång på initiativ av hamnarbetarnas Försvarskommitté, en stridbar sammanslutning av aktiva arbetare, borde tillräckligt tydligt ha visat fackföreningstjänstemännen att det skulle bli åtskilligt motstånd, om man stod fast vid uteslutningen. Med sin vanliga envishet fortsatte emellertid fackföreningstjänstemännen på den inslagna vägen och förbundet bekräftade den småkitsliga kriminaliseringsåtgärden.

Dockorna är en sluten arbetsplats, d.v.s. om man tar ifrån någon av arbetarna hans fackföreningsbok kan han inte få arbete. Därför hade tjänstemännen i Transport- och Grovarbetarförbundet inte bara berövat de tre kamraterna den tvivelaktiga förmånen att få tillhöra fackförbundet, utan det innebar också att fackförbundet tog ifrån dem rätten att få tjäna sitt levebröd på arbete i sitt eget yrke.

Just nu finns det också en annan konfliktorsak i Londons hamnområde. Hamnbolaget Shaw Savill & Albion vill att stuvarna skall gå med på samma arbetsvillkor som hamnarbetarna redan "åtnjuter".

Stuveriarbetarna - de arbetare som alltså går ombord för att lasta eller lossa fartygen (medan hamnarbetarna blir kvar vid varven eller på kajkanten) - arbetar fortfarande enligt dag-för-dag-systemet. De blir inte fast anställda och kommer inte under olycksfallsbestämmelserna, som hamnarbetarna gör. Och det vill de inte heller.

Det är betecknande att stuveriarbetarna inte har några höga tankar om olycksfallsbestämmelserna, ty de har drivits igenom av fackförbundet som ordnat upp alltsammans med regeringen och bolagen, så att det skulle bli ett stort steg framåt. Hamnarbetarna är garanterade 4 pund 5 sh. i veckan antingen de har arbete eller inte - för en full arbetsvecka tjänar de emellertid mer än det - men i gengäld får de kännas vid en mycket hårdare disciplin från fackförbundet, som har åtagit sig att upprätthålla freden mellan arbetsgivare och arbetare.

Teoretiskt sett verkar det inte som om det skulle finnas något samband mellan dessa båda tvisteämnen, som ligger bakom den nu rådande oron i hamnområdet. Men i verkligheten smälter de samman till ett allmänt intryck av bitterhet mot fackförbundsauktoriteten, och detta icke utan goda skäl.

Om någon skall klandras för den nu rådande arbetsnedläggelsen så är det fackförbundsorganisatörerna. Den saken är fullständigt klar.

Deras reaktionära och uppblåsta metoder att genomdriva en förkastlig kriminalisering av arbetarna kunde inte gärna undgå att leda till protester från åtminstone något skikt inom arbetarklassen. Och den beredvillighet, med vilken hamnarbetarna gått till aktion vittnar om de känslor fackförbundet möter inom de breda arbetarleden. Hamnarbetarna har fått fullständigt klart för sig vad fackförbundet i själva verket är och vad det har för uppgift inom statens ram. Genom sin vägran att ta emot de strejkandes delegation har fackförbundsledaren Arthur Deakin visat att han tjurskalligt undandrar sig alla kontakter med de stämningar som råder bland de arbetare han påstås representera. Han vill inte ens gå med på en demokratisk omröstning i stridsfrågan.

Arbetsministern George Isaacs har försökt åstadkomma dimbildning kring konflikten genom att påstå, att strejken är inspirerad av kommunisterna. Genom att på det sättet låta kommunistspöket gå igen kan han fullständigt blunda för fackförbundets upprörande metoder och bortse från det faktum att bara en enda medlem av Hamnarbetarkommittén är kommunist - låt vara att också han, Ted Dickens, finns med bland de tre uteslutna.

Men Isaacs vet mycket väl hur starka - eller snarare svaga - kommunistsympatierna är i hamnområdet i London, och det är helt enkelt en förolämpning mot hamnarbetarnas fattningsförmåga när han påstår att de skulle dragits vid näsan av kommunistpartiet i den här saken.

Då detta skrives har 12.000 man gått i strejk och 60 fartyg ligger orörda, och regeringen skickar militär att göra strejkbryteriarbete.

Om detta fortsätter finns det bara ett svar - en landsomfattande hamnarbetarstrejk, som en gång för alla klarar upp frågan om fackförbundsauktoriteten. Om fackförbundet uraktlåter att hävda medlemmarnas krav ända därhän, att varje aktion från medlemmarnas sida stöter på motstånd från fackförbundet och dess tjänstemän, då är det hög tid att säga ifrån ordentligt. Och om fackförbundet står fast vid sin hållning att vara mer lojalt mot staten och arbetsgivaren än mot arbetarna-medlemmarna - då måste arbetarna bilda sig en egen organisation, genom vilken deras principer om solidaritet och inbördes hjälp och deras ansvarskänsla för egna kamrater kan komma till fritt och slutgiltigt uttryck, slutar Freedom sin artikel.

TRÄARBETARE FRÅN 12 LÄNDER PROTESTERAR MOT DIKTATUREN I ARGENTINA

(IAA) Internationella byggnads- och träarbetareunionen höll under maj månad konferens i Stockholm där representanter från 12 länder mötte upp. Bland de frågor som behandlades var tillståndet i Argentina. Konferensen protesterade mot att den icke statsauktoriserade fackföreningsrörelsen i Argentina, den fria rörelsen, berövats möjligheter att arbeta.

+

UNGDOMSORGANISATION I NORGE

(IAA) Tidningen "Solidaritet" som utges av IAA:s sektion i Norge meddelar att arbetet för återuppbyggandet av den syndikalistiska ungdomsrörelsen i detta land på nytt skjutit fart. En flammande maning ställes genom tidningen till Norges ungdom att ansluta sig till den revolutionära syndikalistiska rörelsen.

+

OHYGGLIGA RASFÖRFÖLJELSER I SYD-AFRIKA

(IAA) Reaktionära och fascistiska krafter gör sig alltmer märkbara och sticker upp huvudet på en mängd platser världen runt trots andra världskrigets främsta uppgift och syfte var, påstods det, att krossa de totalitära krafterna överallt och utplåna dess barbariska metoder. Rasförföljelser flammar ånyo upp och samma brutala råheter som i Hitlers Tyskland har åter kommit i bruk. Nu senast i Syd-Afrika.

I samband med 1 maj hölls i Syd-Afrika en hel del demonstrationer och möten i vilka speciellt en mängd negrer mönstrade upp. Myndigheterna satte in råa metoder för att förhindra mötena. Man utfärdade förbud mot mötens hållande men en hel del hölls ändå. I Benoni, en förstad till Johannesburg, där cirka 450 infödingar samlats, öppnade polisen eld mot de församlade varvid fyra infödingar dödades och sex sårades. På en annan plats rensades demonstrationsområdet med en kulsprutesalva. Två infödingar stupade på stället och sex sårades. I Witwatersrand, där negrerna trotsade regeringens förbud mot majdemonstrationer, dödades 18 och sårades svårt ett 30-tal personer.

Den sydafrikanska regeringen under premiärminister Malans ledning har sedan länge bedrivit en avskyvärt brutal raspolitik och undertryckt friheten i stor utsträckning. Man kan dra sig till minnes

hur Syd-Afrika framstod på världsfederalisternas kongress, där en representant för infödingarna lämnade en sensationell rapport om hur regeringen utarmade folket i denna stat. Den färgade befolkningen är tydligtvis utlämnad på nåd och onåd åt en hord som med barbariska utrotningsmetoder söker få bukt med landets problem. Huvudlösheten i regeringens taktik torde icke kunna bestridas. Nu senast har den fascistbetonade regeringen framlagt ett lagförslag, som visserligen officiellt uppges vara riktad mot kommunisterna, men som, om det blir genomfört (vilket säkert blir fallet som det allmänna läget är i detta land) kommer att användas mot all radikal arbetarrörelse. "Skall man fånga fisk måste man ha ett rymligt nät" sade justitieministern när han motiverade sin skumma planer att genom en ny reaktionär lagstiftning kriminalisera klasskampen. Allt talar för att de makthavande avser att bekämpa all arbetarrörelse och därmed klarnar världsreaktionens syfte ännu en del.

+

FRANCOSPANJORER ILLA SEDDA I VENEZUELA

(IAA) Dagstidningen Ultimas Noticias i Caracas, Venezuela meddelar i numret för den 14 april 1950 att en grupp på 180 spanska konstnärer som av Francoregimen utsänts till Latinamerika mottagits med fräna antifascistiska demonstrationer i Caracas.

Hotell Universal vägrade servera spanjorerna. Här förenade sig både ägaren och de anställda i aktionen och aktionen gick ut på att protestera mot den spanska regimens förföljelser mot arbetarrörelsen.

Det kringresande spanska fascistpatrasket måste ge sig av från hotellet och hemsöka dels spanska legationen, dels smyga sig in på andra restauranter där de inte var kända.

+

Porto-Rico tål heller inga francoister

Ultima Noticias har också ett meddelande inne från Puerto Rico där man i staden San Juan anställt våldsamma antifrankistiska demonstrationer utanför Spanienhuset, en elegant klubblokal vars ägare hade ordnat en konsert för att hylla officerarna på det Francofascistiska skolskeppet Juan Sebastián Elcano, som låg i hamn där. Inte mindre än 40.000 personer demonstrerade utanför lokalen medförande affischer där man läste: "Leve den spanska republiken." - "Ut med Hitlers allierade från Puerto Rico." - "Spanienhuset är en fascisthåla."

NY MASSPROCESS MOT C N T -MÄN

(IAA) En mängd CNT-militanter som suttit fängslade på olika sydspanska korrektionsanstalter har dragits samman i Sevillafängelset där det skall anställas rättegång. Man planerar sålunda en ny jätteprocess mot Spaniens syndikalister.

Det rör sig enligt hittills kända uppgifter om ett 70-tal kamrater från Málaga, Granada, Córdoba och Sevilla. De skall anklagas för sammansvärjning mot statens s.k. säkerhet.

En del av dessa män har fått genomlida fruktansvärda kval. De har torterats enligt den fascistiska råhetens yttersta metoder. Sålunda har de frankistiska barbarerna slitit av dem fingernaglarna och i andra fall hängt upp dem i armarna och obarmhärtigt pryglat dem med grova läderremmar och spön. Med dylika barbarmetoder tror sig Franco kunna piska ur dem bekännelser eller göra medgivanden i önskvärd riktning. Det uppges härutöver att några kamrater skjutits "under flykt" d.v.s. här har man på nytt anlitat det gammalnazistiska tricet, som var så ofta använt under Hitlers storhetstid och Tyska folkets värsta förnedringstid. Dessa metoder har adopterats av Franco och hans falangistiska banditer.

+

"UNDER DEN STORE STALINS INSPIRATION..."

Hur de stora arbetena utföres i Bulgarien

(IAA) Tidningen Rabotnitschesko Delo, centralorgan för Bulgariens kommunistiska parti, skriver i numret av den 24 april 1950 under rubriken "På Svi ztor-Belene-Nikopolslätten når produktionsslaget sin kulm" följande:

"Under den Store Stalins inspiration har bönderna på Sviztor--Nikopolslätten på hösten 1949 påbörjat en omfattande kamp mot torkan. På 40 dagar färdigställde några tusen bönder, under kommunistiska partiets ledning och i entusiastigt arbete, en bevattnings- och dräneringskanal som är ungefär 100 km. lång och som går tvärs över Sviztor-Belene-Nikopolslätten. Arbetet var slutfört fem dagar före den bestämda tiden som hade fastställts som en hyllning till kamrat Stalins 70-årsdag. Detta var det första stora slaget i kampen mot torkan".

"I mars månad i år började några tusen man, tillhörande arbetsarmén, på Beleneslätten ett stort arbete för att bygga ett helt

nytt bevattningssystem som skall vara färdigt för funktion 1 maj. Från slätten bortfördes en jordmassa på 530.000 kbm. jord. Arbetssoldaternas dagsprestation återges varje kväll genom högtalare. Och varje dag utnämnas nya "Arbetets hjältar". Speciellt utbildade agitatorer leder tävlingen ".

Av dessa citat synes framgå att stora arbeten utföres i Bulgarien och att arbetet utföres under stor entusiasm och befriande glädje. Men denna bombastiska propaganda som iscensatts av bolsjevismen får en annan aspekt när följande av oss mottagna meddelande läses:

"Alla internerade i Bogdanovdol har forslats till Belene-slätten där ungefär 3.000 personer skall arbeta. I Rabotnitschesko Delo finns naturligtvis inte en stavelse om att dessa 3.000 är slavar".

Dessa få rader avslöjar med brutal öppenhet vad det är för sorts entusiasm och arbetsglädje det är frågan om: soldater och internerade....

Naturligtvis är det mycket möjligt att den jordmängd som uppges ha fraktats bort är riktig. Men lika riktigt syns det vara att jordmassorna bortförts av människor som står under piskan. Dock verkar icke resultaten vara så manhaftiga som framhålles av bolsjevikorganet. I enlighet med metoden gör man i den citerade artikeln en självkritisk betraktelse och då heter det:

"Projektets förverkligande fortskrider inte så bra. På olika byggen är allt försenat. Samarbetet mellan de olika ministerier som har med arbetet att skaffa gnisslar betänkligt. Otillfredsställande är också transportmedlen, och de som fungerar klaffar inte riktigt. Så t.ex. anländer i många fall nödvändigt material som vatten och makadamballast för sent..."

Nåja, för oss är det förvisso svårt att upptäcka storheten i dessa arbeten utan samordning, som till råga på allt måste utföras med hjälp av rytande agitatorer och pådrivare på de arma människor som råkat i slaveri under den bolsjevikiska staten. Det enda vissa här är att svindelpolitiken är systemsatt, att man söker bluffa världen med att en slavarmé låtit sig "inspireras av den store Stalin" och att det lär ska finnas arbetsglädje och entusiasm i satellitländerna. Men, inget slavsystem varar evigt. De bolsjevikiska slavdrivarna bränner ljuset i bägge ändarna.

I.A.A. PRESSTJÄNST
INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155 636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad på svenska, tyska, spanska och franska språken
Artiklar från Presstjänst får återgivas med angivande av källan

Nummer 7. Stockholm den 12 juli 1950

BULGARIEN INFÖR KATASTROF

(IAA) Från den underjordiskt verksamma anarkistiska federationen i Bulgarien har IAA erhållit följande situationsbild angående tillståndet i landet. Meddelandet formar sig även till en appell och hälsning från kamrater bakom järnridån. Kamraterna skriver:

Bulgarien befinner sig inför en fullständig ekonomisk och finansiell katastrof.

Kommunistiska partiet genomgår en ohjälplig inre kris. Missnöjet tränger igenom t.o.m. de högre kretsarna inom partiapparaten och staten. Ledarna ser spöken överallt, d.v.s. fiender.

De mest förföljda är anarkisterna trots deras hållning är avvaktande. De går icke till några våldsamma angrepp mot regimen. Stalinisterna ville fira Första maj under parollen: "Kamp för freden", men av rädsla att få sin egen kyrkogårdsfred störd satte de i gång häktningar av ett nytt stort antal av våra kamrater. Mot kvällen upprättade stalinisterna tält där man delade ut bakelser och alkoholhaltiga drycker till folket.

Alla internerade i Bogdanovdol-lägret har sänts norrut, närmare rumänska gränsen, alltså närmare Ryssland. Våra kamrater i centralfängelset i Sofia, som där tilldelats sjunde avdelningen, den således som står direkt till polisens förfogande, har sänts bort till okänd destinationsort.

Alla dessa åtgärder visar att oron stiger. Stalinisternas nervositet tilltar. Deras situation försvåras varje dag som går. De är också arbetarklassens värsta fiender, även med hänsyn till anar-

kister och syndikalister. De förföljer oss här inte enbart på grund av våra idéer, utan också på grund av vår antifascistiska verksamhet i det förflutna. De som deltagit i kampen mot fascismen är just de som blir utsatta för de hårdaste förföljelserna.

Vi har med bestörtning hört att anarkisterna i vissa länder idkar samarbete med stalinisterna och syns tro mera på dem än på våra exakta informationer. Vi vill säga alla anarkister och revolutionära syndikalister i hela världen att varje slag av samarbete med de förljugna stalinisterna är ett brott. Vi betraktar sådant som ett sanneskyldigt förräderi mot våra bulgariska kamrater, som dukar under i det stalinistiska helvetet.

I denna stund, då vi lider så mycket för de anarkistiska idealens skull, vill vi önska kamraterna i hela världen att de förstår vår appell.

Med brodershälsningar och försäkran att vi alltid kommer att förbli trogna rättvisans och frihetens ideal:

BAKF:s federativsekretariat.

+

DET NYA KRIGET

(IAA) Om det nya kriget skriver tidningen Libertaire, Paris:

Tisdagen den 27 juni kom med ett blixtnedslag. Då kom nämligen meddelandet att USA direkt ingriper i Koreakriget. Efter 40 timmars överläggningar i Säkerhetsrådet fattades detta beslut vars betydelse knappast står att underskatta.

Ingen kan förneka att ansvaret för utvecklingen i Korea ligger hos Kreml. Detta faktum kan icke förnekas, Nordens Quisling har angripit Söderns Quisling.

Vad vill Stalin? Det enklaste svaret är en hänvisning till Hitlers taktik att ställa världen inför fullbordat faktum. På samma sätt som tredje riket ockuperade Rhenlandet, genomförde Anschluss, rövade Sudetlandet, så spelas det också här. Metoderna är lika, fast realiteterna döljer andra faktorer. Hitler hade praktiskt taget inget motstånd att räkna med; Stalin får möta det mäktiga Amerika. Kommer Stalin att övervinna sig själv om han lider nederlag på Korea? Eller kommer han att apa efter Truman: sända ryska trupp-

massor till Nordkoreas hjälp? Korea, detta strategiskt viktiga land, skulle under rysk kontroll bilda en militärbas som allvarligt hotar Japan, USA:s viktigaste militära position mot Sovjetunionen.

Man har påtvingat det koreanska folket två regimer; den ena totalitär den andra relativt liberal. Faktiskt är att våra koreanska kamrater har en viss frihet i Sydkorea. De kämpar där sin anarkistiska kamp, inte för det ena eller andra bandet, utan för att föra kampen på andra grundvalar, för att bilda en tredje front.

Vad som händer i Korea påminner också om läget i Tyskland. Korea har evakuerats av både ryssar och amerikaner, men ändå har kriget kommit. Detta förhållande avslöjar med brutal öppenhet den förljugna Stockholmsappellen vars organisatörer är leverantörer till Nordkoreas armé. Det visar också den dödliga fara som ligger i att välja öst eller väst...

+

KOOPERATIONENS ROLL I ISRAEL

(IAA) Från Industrial Worker, IWW:s tidning i Amerika, återger vi följande intressanta artikel:

e/

Konsumntkooperationen växer starkt i Israel. Från början år 1930 omslöt konsumentkooperationen 150 familjer och år 1950 har den växt ut till 307 föreningar med ett medlemsantal av 75.000 familjer. Rörelsen har en anställd personalstyrka på över 1.500. De 700 kooperativa affärerna är den största parten i detaljhandeln i Israel. Omsättningen under 1949 var 17 miljoner israelska pound, ett pound motsvarande 2.80 dollars.

Vid sidan av konsumentkooperationen kommer producent- och servicekooperationen. Den har vuxit ut från 104 enheter i maj 1948 till 373 i maj månad i år, med ett medlemsantal av 6.800. Av de 2.200 medlemmar som tillkommit efter frigörelsen är 50 proc. immigranter och 37 proc. f.d. soldater. Till antalet medlemmar i dessa produktions- och servicekooperativer anställes ytterligare 2.400 andra. Rörelsens mål är att absorbera 5.500 nya immigranter per år under de kommande fem åren. De kräver att "regeringen anslår en del av sina tillgångar i budgeten för avveckling av industrin, till den kooperativa förelsen då detta måste vara den billigaste och mest praktiska vägen för industriell utveckling".

Med vid sidan av dessa kooperativa rörelsen står ytterligare de kooperativa samhällsbildningarna (moshav ovdim), i vilka varje medlem har ett eget hem och hushåll, men bland vilka många funktioner ifråga om inköp, försäljning och äganderätt är kooperativt organiserat.

Alla medlemmar tillhör Histradut, som under de sista två åren ökat sitt medlemsantal med 72 proc. till 32.460 personer och sina marktillgångar med 124 proc. Andra former av lantbrukskollektiver har 20.200 medlemmar. Kriget resulterade i en reducering av boskapsbeståndet med 45 proc, medan hönsaveln sedan har ökat med 115 proc.

Histradut organiserar bara judiska arbetare. Palestinas Arbetarorganisation rapporterar 10.600 medlemmar, arabiska arbetare och samarbetar med Histradut för att åstadkomma jämlikhet i löner för de arabiska arbetarna.

Hamnarbetarna i Jaffa omfattar 110 arabiska och 240 judiska arbetare. Under mandatperioden var maximilönen för en arabisk arbetare ett pound eller 2,80 dollars. Sedan frigörelsen har lönen ökats till 1,45 till 2,10 pound medan löneskalan för Histraduts medlemmar stigit till 2,40 till 2,75 pound. Båda organisationerna har sökt utjämna dessa lönesatser och har nu fått en överenskommelse med hamnmyndigheterna att med retroaktiv verkan från 1 jan. i år betala de arabiska arbetarna hälften av den skillnad som nu föreligger i lönerna nu, och den resterande hälften vid avtalets utgång den 1 maj nästa år.

+

UTTALANDEN OM SCHUMANPLANEN

(IAA) I sina tidningar har bl.a. franska och engelska anarkister/och syndikalister kommenterat Schumanplanen. Vi återger här några omdömen.

"Le Combat Syndicaliste" Paris skriver:

Den 9 maj lanoerade Schuman helt oväntat idén om bildandet av en europeisk stål- och kol-pool. Det ena motivet för denna åtgärd är ädlare än det andra. Man vill säkra den gamla kontinentens ekonomiska stabilitet och öppna vägen till fredens epok.

Om vår utrikesministers erbjudande var ärligt, om det alltså rör sig om uppbyggandet av ett framstegsbetonat och socialt Europa,

som gradvis kan höja befolkningarnas levnadsstandard, varför har man då inte lagt fram projektet för Europarådet?

Allt talar emellertid för att under de vackra orden döljer sig saker som man inte allt för öppet vågar annonsera. Man vill genomföra internationella åtgärder för att rädda det kapitalistiska systemet och speciellt gäller det då att ila de av krisen hårdast ansatta länderna till undsättning.

Inte utan rätt förklarar man således i Moskva att det nu gäller återuppbyggandet av internationella karteller vars syfte är att remilitarisera Europa.

I London intar man en mera nyanserad attityd. Vänta och se är deras princip. Man reserverar sig, ja, man misstror en övernationell organism. Skulle England ansluta sig till en sådan övernationell kombination tvingades man avstå från den traditionella politik som alltid varit Englands: den som syftar till jämvikt mellan de kontinentala makterna. Dessutom måste Englands expertoffensiv stegras och nya marknader erövras.

Bakom denna engelska attityd skymtar viljan att säkra brittiska ekonomiska intressen, säkra oberoendet på grundval av den kontinentala oenigheten för att på så sätt rädda åt sig privilegierade positioner.

Washington ger sitt tysta samtycke. Den amerikanska diplomatin har inte övergett planen att förvandla Ruhr till de västliga demokratiernas vapenarsenal.

Den omskrivna poolen avser icke endast att bringa harmoni i det produktiva livet utan avser också att bestämma och stabilsera försäljningspriserna. Utan att behöva räkna med konkurens kommer man att kunna reglera kurserna, höja eller sänka dem och hålla eller öka produktionsvinsterna..."

"Freedom" London skriver:

Man måste fråga sig varför en dylik internationell aktion över huvud förekommit just nu. Av allt att döma synes det vara nödvändigt att koordinera västerns tunga industri inför det uppenbara militärhot som gör sig gällande från Ryssland. Därför är det inte oriktigt att uppfatta Schuman-planen som ett led i krigsförberedelserna.

Betraktar vi planen som en krigsförberedelse har åtminstone antimilitaristerna svårt att känna någon entusiasm inför densamma.

Schuman-planen innesluter dessutom symtom på en utveckling mot starkare centralisering, den går i auktoritär riktning. Under kravet på effektivitet leder den rakt i riktning mot totalism. Ett sådant förhållande bara bekräftar 1900-talets allmänna tendenser: Mera krig - mindre frihet. Det är då mindre viktigt att framlägga motförslag; vi behöver en revolutionär uppfattning av hela problemet, en revolutionär nydaning av alla sociala och ekonomiska grundvalar."

+

EXIL-CNT:s KONFERENS I TOULOUSE

(IAA) CNT:s exilgrupper höll under dagarna den 28 maj - 1 juni konferens i Toulouse, Frankrike. I denna konferens deltog 47 direkta delegater samt indirekta delegater från L Yvonne, Mexico, Venezuela, Brasilien och Förenta staterna. Vidare närvar Konfederalkommittén, hela sekretariatet och interdepartamentalsekreterarna för den franska organisationen, SIA:s sekreterare, en delegat för CNT:s krigsinvalider (SIC), representanter för FIJL och FAI såsom inbjudna gäster. IAA:s undersekretariat för västra Europa representerades genom Sicart och Bernardo Pou. Den senare representerade även IAA:s sekretariat.

Delegaterna hälsades välkomna av sekreterare Louis Blanco. Han slöt sitt anförande med en hälsning till fångarna och den sociala kampens offer i alla länder. Därefter lämnades ordet till IAA:s representant, som framförde hälsningar från de till IAA anslutna arbetarna. Många skriftliga hälsningar framfördes till konferensen.

Efter debatt godkändes verksamhets- och finansberättelserna.

Angående splittringen inom CNT i Frankrike så underströk konferensen enhälligt de beslut som fattats på konferenserna i Toulouse åren 1947, 1948, att lokalfederationerna avböjer varje förbindelse med dem som bröt sig ur organisationen. Dessa har att i vanlig ordning begära återinträde igen.

Fängslade kamrater i Spanien riktade olika uppmaningar

till konferensen. Även riktade de en uppmaning till IAA om vissa humanitära solidaritetsaktioner.

Frågan om IAA:s kongress skall underställas lokalorganisationerna för yttrande.

Följande kamrater valdes till ledamöter i Interkontinentala sekretariatet: José Peirats, generalsekreterare; José Pascual, sekreterare för samordning; Martin Vilarrupla, sekreterare för organisation och information; Pablo Benaiges, sekreterare för kulturarbetet och propagandan; Roque Santamaria, sekreterare för administration och det juridiska arbetet.

Tidningen Solidaridad Obrera, Paris, skriver om konferensen att densamma gjorde en del intressanta beslut. Till dem hör beslutet att upprätta ett stort förlag, att skapa en teoretisk tidskrift av vetenskaplig och litterär karaktär och dessutom om möjligt även en barntidning. Därutöver skall ett socialt arkiv läggas upp liksom en omfattande informationstjänst skall organiseras.

Tidningen framhåller också att CNT och IAA icke motsätter sig den ena eller den andra imperialismen och deras rustningar, utan vänder sig emot alla. CNT vill inte se Spanien förvandlad till en amerikansk krigsbas, men heller icke till en rysk.

+

ANARKISTISK KONGRESS I MEXICO

(IAA) Enligt meddelande från Mexico ska anarkistiska federationen därstädes hålla kongress den 20-22 juli. Dagordningen upptar bland annat rapporter och diskussion om rörelsens verksamhet, ungdomsproblem, frågan om förbindelseorgan mellan den mexikanska federationen och de frihetliga organisationerna i andra länder samt rörelsens ekonomiska grundvalar. Vidare skall kongressen behandla . brännande inrikespolitiska problem, framförallt högerpartiernas och de övriga totalitära gruppernas provokatoriska uppträdande. Diskussionen kommer att röra sig om "sinarkisterna" - landets fascistiska rörelse - de klerikala krafterna, kommunisterna och militaristerna.

Tidningen Tierra y Libertad (Jord och Frihet) uppmanar i sitt nyaste nummer till energiskt reorganisationsarbete för federationen och diskussion om de punkter som finns på dagordningen.

F I N L A N D

(IAA) Inom finsk fackföreningsrörelse, vilken i stor utsträckning är splittrad genom inbördes strider mellan de politiska grupperna, pågår för närvarande debatter omkring de fackliga striderna i landet. Det är särskilt i anslutning till lokmannakonflikten och det därpå följande hotet om generalstrejk, i händelse den militära mobiliseringen av lokmännen upprätthållits. En av de tidningar som uttalat sig i saken är sjömännens tidning "Merimies", som bland annat framhåller:

"Reaktionens strävanden avslöjas synnerligen klart i samband med lokmannastrejken, då de strejkande, med värnpliktslagen som förevändning, inkallades till reservövningar. Att på detta sätt inkalla strejkande i värnplikt är en rent av oförskämd åtgärd. Man försöker slå den frie arbetaren i bojor. Man gör försvarsmakten till ett strejkbrytarorgan. Klarare kunde man inte ådagalägga statens klasskaraktär och att vilken regering som helst kan använda statsmaskineriet för att driva sina klassintressen. Efter dylika konster är det svårt att få någon att tro, att staten är ett över klassmotsättningarna stående organ för övervakande av det allmänna bästa.

Lokmännen förtjänar erkännande för den klarsynthet och det friska mod, varmed de avvärjde statsmaktens strejkbrytarförsök. Visserligen anmälde lokmännen sig till reservövningarna, men alla vägrade utföra strejkbelagt arbete, och inte ett enda lok satte sig i rörelse på statsmaktens befallning. Vi lyfter på hatten för lokmännen och deras förebildliga uppträdande. Vi hoppas även, att statsmakten nu fått lärdom nog, så att den inte längre försöker bryta strejker genom att inkalla de strejkande i krigstjänst".

Nå, det är inte/bara/ den borgerliga regeringen i Finland som söker använda militärlagarna mot strejkande arbetare. Sådan politik bedrivs även av arbetarregeringar såsom nu senast i England.

Tidningen "Merimies" slår även ett slag för nödvändigheten av internationelism inom arbetarrörelsen. Härom skriver den bl.a.:

"Inom arbetarrörelsen framträder internationalismen både som idé och som praktisk nödvändighet. Det internationella broderskapet har av gammalt blivit ansett som en av de viktigaste garantierna för freden och ett hinder för förödande krig. Av dessa orsaker har

internationalismen understrukits inom arbetarrörelsen. Men tyvärr har internationalismens idé, när arbetarrörelsen i ett land påtagit sig regeringsansvar, skjutits åt sidan och egoistiska, nationella intressen har blivit de bestämmande. Ibland har den nationella fanatismen t.o.m. varit bestämmande för de ledande männens inom arbetarrörelsen inställning. I dylika fall har landet vanligen drabbats av nationella olyckor eller åtminstone har arbetarrörelsen lidit skada".

Tidningen framhåller dock som en absolut nödvändighet att "hålla det internationella samarbetet fritt från politik, eftersom det endast under denna förutsättning kan fylla sin uppgift".

+

JUGOSLAVIENS FACKFÖRENINGSRÖRELSE LÄMNAR DEN FACKLIGA VÄRLDSFEDERATIONEN

(IAA) Jogoslaviens fackliga landsorganisation har beslutat utträda ur den av Moskva och dess kommunister behärskade Fackliga världsfederationen. Beslutet överraskar ej dem som i någon mån följt med de motsättningar som framträtt i och med Kominforms bannbulla mot Jugoslavien. Denfackliga världsfederationen, som är ett lydigt redskap åt ryska staten och dess underorgan "Kominform" har valt sin plats: mot Jugoslavien och dess fackföreningsrörelse.

Den fackliga organisationen i Jugoslavien var en av de organisationer, som deltog i bildandet av den fackliga världsfederationen. I federationens exekutivutskott invaldes därvid jugoslaven Djuro Salaj.

I och med Moskvas och kominforms brytning med Jugoslavien visade fackliga världsfederationen sin verkliga betjäntroll för moskoviterna genom att bryta med Jugoslaviens fackliga organisation. Den jugoslaviske representanten i exekutivutskottet kallades icke till sammanträdena med exekutivutskottet för världsfederationen; han betraktades såsom icke tillhörande densamma.

Detta förhållande, och mycket annat för den delen, har medfört att Jugoslaviens fackliga landsorganisation nu beslutat utträda ur världsfederationen à la Moskva. I en förklaring till beslutet heter det bland annat att världsfederationens ledning "förrått det internationella proletariatet och internationalismens principer och på så sätt bragt de förhoppningar på skam, som såväl det inter-

nationella proletariatet som Jugoslaviens arbetarklass för sig hyst beträffande denna världsfackföreningsorganisation. Inför arbetarrörelsen i hela världen måste vi i dag konstatera, att Fackliga världsfederationens ledning icke längre återspeglar den internationella arbetarrörelsens vilja och klassintressen, utan utgör en byråkratisk apparat för en viss stats utrikespolitik och har för den skull blivit ett hinder för utvecklingen inom den internationella, klassbetonade fackföreningsrörelsen".

I förklaringen uttalas den fasta övertygelsen om att "den internationalistiska andan hos arbetarklassen i hela världen kommer att segra och återföra den internationella, klassbetonade fackföreningsrörelsen till den inre demokratins och proletärinternationalismens väg. I den andan uppmanar plenat all världens arbetare att fördöma den antidemokratiska inställningen hos federationens ledning av i dag till Jugoslaviens fackföreningsförbund och att inom den internationella fackföreningsrörelsen av alla krafter arbeta på en triumf för principen om en arbetarklassens sanna internationella solidaritet på grundval av demokrati och likaberättigande över de tendenser, som finns i riktning mot att den internationella fackföreningsrörelsen förvandlas till ett verktyg för hegemonistisk politik åt vilken statlig politik det vara må".

+++++++

+++++++

I.A.A. PRESSTJÄNST
INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155 636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad på svenska, tyska, spanska och franska språken
Artiklar från Presstjänst får återgivas med angivande av källan

Nummer 8. Stockholm den 1 augusti 1950

KAMPEN MOT DEN ARGENTINSKA FASCISMEN

IAA:s argentinska sektion, Federacion Obrera Regional Argentina – FORA – har under lång tid fört en mycket hård och energisk kamp mot Peróns fascistiska regim i Argentina. FORA:s organisationslokaler har bommats igen av polisen och dess tidningspress förbjudits, men trots allt fortsätter FORA motståndet mot fascismen. Särskilt hårda och omfattande har de strider varit som förts i en del hamnar, speciellt i Buenos Aires.

Striden har nu internationaliserats genom det beslut som Internationella Transportarbetarefederationen – ITF – fattat, att blockera alla argentinska fartyg som kommer till andra länders hamnar. Den närmaste orsaken till detta ITF-beslut är, att man vill stödja de till ITF anslutna argentinska sjömännen, som kämpar för sin rätt att fritt organisera sig. De vägrar enständigt att enrollera sig i Peróns fascistiska fackföreningsjuntor. Sjömännen kämpar således på samma linje som våra kamrater i FORA.

ITF:s beslut att igångsätta en internationellt omfattande kontrastöt mot den argentinska fascismens undertryckande av den fria organisationsrätten hälsas med tillfredsställelse och måste med all möjlig kraft understödjas av syndikalisterna i hela världen.

Men redan innan ITF fattat sitt beslut om internationell aktion hade emellertid en del länder påbörjat aktioner, framförallt i Uruguay. Detta bekräftas av en skrivelse som under juli inkommit till IAA:s sekretariat från "Federacion Obrera de Construcciones, Repara-

ciones Navales y Afines" i Montevideo, Uruguay. I nämnda skrivelse framhålles bland annat:

"Vi vill meddela er att det i vår stad, på grund av hamn- och varvsarbetarstrejken i Buenos Aires, förekommit många solidaritets-aktioner.

Vår organisation beslöt 24 maj att icke arbeta på båtar som går under argentinsk flagg. Som ni ser av bifogade flygblad anslöt sig senare alla andra grupper i hamnen till vårt beslut och solidariserade sig med de strejkande i Argentina.

Genom United Press erfar vi att även Sverges hamnarbetare vägrar befatta sig med argentinska båtar, ett meddelande som gjort ett mycket gott intryck i våra kretsar.

Vi ber er, kamrat sekreterare, att med hänsyn till omständigheterna, och eftersom det är en strid av internationell betydelse som primärt försvarar det argentinska proletariatets fackliga frihet, att informera oss utförligt om allt vad som i samband med denna strejk förekommer i Europa".

Vidare framhålles i samma skrivelse:

"Även om varken vi eller de argentinska varvsarbetarna tillhör IAA så står vi er likväl nära genom vår bekännelse till den direkta aktionens metoder, vår opposition mot partipolitiken samt vår antistatliga och antimilitaristiska uppfattning. Vi hoppas således att ni inte har något emot att upptaga brevväxling med oss.

Vi har informerats om att ITF förklarat internationell bojkott mot argentinska båtar och vill mycket gärna veta vilka konsekvenser ett dylikt beslut kan få. Vi litar på er förståelse och solidaritet".

Enligt rapport IAA:s sekretariat erhållit från vår tyske kamrat Max Hilse i Bremen, har ITF:s bojkottbeslut mot argentinska fartyg även börjat följas i Tyskland, ett intressant förhållande som visar att de tyska arbetarna är beredda att sluta upp i kampen mot fascismen. Ur kamrat Hilses rapport kan följande återges:

"Medan ITF:s bojkottbeslut icke efterleves i Rotterdam, Amsterdam, Antwerpen, ja inte ens i London där ITF har sitt säte, och där åtminstone en argentinsk båt lossats och lastats, var här i Bremen

två inkomna argentinska båtar tvungna att lämna hamnen utan att ha fått varken lossat eller lastat. "Rio Gualeguai" fick inlöpa i Hamburgs hamn utan bogserhjälp och fick därpå i sex dar förgäves vänta på lastning samtidigt som det låg 1.200 ton last för samma båt orört i Bremens hamn. En annan båt i Cuxhaven fick efter dagslånga underhandlingar endast ta passagerare och deras gepäck ombord.

Under dessa dagar pågick en livlig presskampanj mot "Fackföreningen för offentliga tjänster, transport och kommunikationer", som är ansluten till ITF. Det var de grupper som förlorade pengar som därvid trädde fram och krävde att förbundsregeringen i Bonn skulle ingripa med energi. Man kom med sådana argument som att det "fattiga" efterkrigs-Tyskland icke kunde tillåta sig den lyxen att tillåta en hamnarbetar-bojkott mot argentinska fartyg och vidare hette det att fackföreningen skadade exporten med sin bojkottaktion. Med dylika välkända krokodiltårar försökte man påverka hamnarbetarna och gav upp hjärtslitande snyft när de räknade ut vilka förtjänster hamnarbetarna själva förlorade. De av exporten beroende industriarbetarna hetsades mot hamnarbetarna. Allt detta var dock förfelat till sitt syfte.

Enligt pressuppgifter är de två bojkottade båtarna numera på resa till Cherbourg dit även lasten transporterats på järnväg. Enligt vår uppfattning innebär detta att fackföreningarna icke gjort sin plikt. Naturligtvis skulle man icke ha tillåtit någon varutransport avsedda för dessa båtar heller på järnvägarna till den franska hamnen".

Kamrat Max Hilse anför vidare att "just bland hamnarbetare och sjöfolk i Tyskland finns mer revolutionära än i andra yrken, vilket förhållande främst har sin rot i det faktum att de står mer i kontakt med kamrater från alla världens länder och därvid uppstår lätt ett internationellt tänkande bland dem. Det är inom dessa arbetargrupper det finns så många som vet och är övertygade om, att Hitlers "Tredje rike" aldrig kunnat uppstå såvitt ITF år 1933 reagerat på precis samma sätt mot Tyskland, som i dag de tyska hamnarbetarna reagerar mot Peróns Argentina".

Hilse uttalar vidare den förhoppningen att den nu igångsatta internationella aktionen ska leda till avsett resultat och slår fast att om det inte någonstans arbetas på argentinska båtar kan segor

vinnas och vår uppfattning bekräftas att även varje krig kan stoppas genom internationell transportarbetaraktion.

Med fullt instämmande i ovanstående vill vi inträngande mana till fullständig internationell solidaritet. Ännu klickar det på många håll och ett flertal av de till ITF anslutna organisationerna har ännu ej följt parollen, speciellt då i England. Detta förhållande föranledde för övrigt debatt på ITF:s internationella kongress i Stuttgart under juli månad varvid bland andra ombuden från Sverge krävde att alla till ITF anslutna organisationer skulle stödja de argentinska sjömännen genom att vägra lossa och lasta fartyg från Argentina.

Vi får hoppas att så även blir förhållandet.

J. A - n .

SYNDIKALISTISKA KONGRESSER

(IAA) IAA:s sektion i Tyskland Föderation Freiheitlicher Sozialisten - FFS - har kallat sina medlemmar till kongress, vilken hålles i Darmstadt. Bland de frågor som därvid skall behandlas kan följande nämnas: FFS och tidsproblemen - IAA i kamp för den frihetliga socialismen. Dessutom val av ombud till IAA:s internationella kongress.

+

De italienska syndikalisterna har planerat för en kongress som ska ta sin början den 4 november. Syftet med densamma är att återuppbygga Unione Syndacale Italiana - USI. Ett energiskt förarbete ligger bakom dessa beslut och för att kongressen ska medföra goda resultat för den italienska organisationen och dess reorganisation.

+

Under dagarna den 11 och 13 november skall de franska syndikalisterna, organiserade i Confederation Nationale du Travail - CNT - hålla sin kongress i Bordeaux.

Vi uttalar förhoppningen att dessa tre kongresser skall stärka vår rörelse inom respektive länder.

+

NY VÅG AV FÖRTRYCK I VALENCIADISTRIKTET - SPANIEN

(IAA) Enligt inströmmande rapporter sveper över Valenciadistriktet en ny våg av fruktansvärt förtryck. Talrika aktiva CNT-kam-

rater har sett sig nödsakade att brådstörtat fly från viktiga punkter i denna trakt. Hittills har åtta kamrater fallit i händerna på polisen. På polishuset i Valencia har man tillämpat de nu klassiskt vordna prygelmetoderna mot de häktade. Under 48 timmar förhördes dessa kamrater oavbrutet av francoregimens bödlar. De fick under denna tid varken mat oller vila.

De anklagas för att ha organiserat en motståndsrörelse mot den nuvarande fascistregimen. Kamraternas enkla bostäder har utplundrats av polisen. I de verkstäder de arbetat har man sökt febrilt efter vapenlager.

De kamrater som på detta sätt fallit offer för polisen svävar i stor fara. Efter de senast ingångna meddelandena har de genomgått fruktansvärda lidanden. Poliserna avlöser varandra för att fortsätta tortyren. Det berättas att kamraternas kroppar är helt blodiga. Framförallt två av dem är fullständigt vanställda och kroppsligt krossade heter det.

Även från andra håll i Spanien inrapporteras brutala förföljelser, framförallt riktade mot CNT-medlemmar. Sålunda omtalar Solidaridad Obrera att i Andalusien en sammanstötning ägt rum mellan en grupp CNT-män och polis. Det rörde sig om en grupp som på grund av förföljelserna hade för avsikt att fly till utlandet. Nio man begav sig till Algeciras, där de ämnade ta sig ur landet med hjälp av något fiskefartyg. Den 28 maj, sent på kvällen, omringades emellertid gruppen helt oväntat av en större polisstyrka. Syndikalisterna försvarade sig med följd att fyra man stupade och en sårades svårt. Den sårade kunde dock förflyttas och föll inte i händerna på Francos banditer i polisrock. Bland de stupade befinner sig bland annat den hemliga CNT-organisationens f.d. regionalsekreterare A. Gonzalez Tagua.

+

TVÅ IAA-KONFERENSER I ITALIEN

(IAA) I Italien har nyss hållits två välbesökta syndikalistiska konferenser som ett led i förarbetet för reorganiseringen av IAA:s italienska sektion, Unione Syndacale Italiano - USI. Det var konferenser för Nord- och Syd-Italien eller närmare bestämt i Genua och Foggia.

I Genua mötte ombud från Turin, Alexandria, Piemont, Genua, Sestri, Ligurien, Piombino, Toscana, Bologna, Emilia, Romagna samt representanter från samordningskommittén i Bologna.

Konferensen i Foggia besöktes av ombud från en mängd platser i södra Italien samt från många platser i Pouilles.

En brodershälsning sändes till den sociala kampens offer samt till fångarna i Italien och de övriga länderna. Ett budskap riktades även till alla IAA-sektioner som uttryck för den revolutionära anda som besjälar Italiens arbetare.

På konferenserna lämnades en redogörelse från samordningskommittén angående det arbete som utförts i enlighet med de å Piombinokonferensen fattade besluten. Delegaterna lämnade rapporter från sina respektive distrikt. Av dessa rapporter framgick att många arbetare visar sin sympati för USI:s och IAA:s principer.

Fyra nummer av tidningen Guerra di Classe hade utkommit. Svårigheterna hade varit stora beträffande ekonomin. De italienska arbetarnas läge har nämligen starkt ekonomiskt försämrats genom arbetslöshet, lönesänkningar och på grund av prisstegringarna.

Inför detta läge beslöt konferensen rikta en appell till IAA och alla dess sektioner om ekonomisk solidaritet för att kunna grunda en stark sektion av IAA som kan kämpa på de andra sektionernas sida.

Konferensernas förhandlingar gav nya belägg för att de italienska kamraterna är på god väg att reorganisera USI och att de kommer att göra allt i sin förmåga för att organisationen ska få en god start i och med den viktiga kongressen i november i år.

Konferenserna avslutade sina förhandlingar med att utropa leven för IAA och den revolutionära syndikalismen.

+

H O L L A N D

(IAA) Onafhankelijk Verbond van Bedrijfsorganisaties - OVB - en syndikalismen närstående organisation i Holland kommer enligt tidningen "Nieuwe Strijd" att hålla sin andra kongress under okt. månad. Första kongressen hölls 1948. Organisationen vill bygga organisationen på arbetsplats-grupper. Endast där kan arbetarnas verkliga makt grundmuras heter det i tidningens artikel därom.

DE FRANSKA SYNDIKALISTERNA OCH JUGOSLAVIEN

(IAA) Nationalkommittén för utsändande av ungdomsbrigader till Jugoslavien har under juni månad i en skrivelse till franska CNT inbjudit organisationen att medverka. I ett svarsbrev från franska CNT:s arbetsutskott framhålles att "CNTF energiskt vänder sig mot varje försök att begränsa meningsfriheten. En sådan begränsning kan endast tjäna dem i vars program ingår att undertrycka all frihet". Därefter framhålles i samma skrivelse: "CNTF begagnar tillfället att förklara, att vi med tillfredsställelse ser att unga arbetare beslutat sig för att med egna ögon bilda sig en uppfattning om den jugoslaviska regimen och de idéer som gör sig gällande angående densamma. CNTF hoppas att dessa ungdomar vid sitt besök i Jugoslavien i full frihet får undersöka om den härskande regimen ger de jugoslaviska arbetarna facklig frihet, menings- församlings- och propagandafrihet. Framförallt menar vi att ungdomarna skulle se efter om de jugoslaviska arbetarna också är i stånd att med alla tillgängliga medel försvara strejkrätten och sina löner och om utvecklingen verkligen går mot klassernas och följaktligen även statens avskaffande".

I senaste numret av de franska syndikalisternas tidning "Combat Syndicaliste" skriver Pierre-François Vezon i en artikel om Jugoslavien att starka skäl kan anföras för påståendet att detta land, trots konflikten med kominform behärskas av en bolsjevikisk diktaturregim. Emellertid är det ett faktum att regimen öppnat landets gränser och inbjuder socialistisk ungdom tillhörande olika riktningar till arbete och studier på jugoslavisk mark. Från Frankrike har stora grupper ungdom rest till Jugoslavien. Till dem som deltar hör även Vezon och en av tidningens yngre redaktörer. Båda har för avsikt att efter återkomsten skriva sina intryck från Titos land i Combat Syndicaliste.

+

SYNDIKALISTISK ORGANISATION I JAPAN?

(IAA) Tidningen "Industrial Worker", Chicago meddelar: På den kongress som den anarkistiska federationen i Japan höll under maj månad framhöll en del ombud att det var nödvändigt att resa en organisation baserad på syndikalismens idéer och dess organisationsformer.

Vi återkommer när närmare meddelanden från Japan föreligger.

STARK ANARKISTISK RÖRELSE I SYDKOREA

(IAA) Beträffande förhållandena i Sydkorea före det nu utbrutna överfallet på detta land har framkommit en del detaljer av vilka framgår att den anarkistiska rörelsen där varit ganska omfattande. Då IAA saknar direkt kontakt vill vi för att belysa förhållandena återge några avsnitt ur artiklar från den anarkistiska pressen i olika länder, vilka tidningar behandlat saken.

Tidningen "Direct action" London återger några utdrag ur en rapport som Koreas Anarkistiska federation lämnade på den internationella kongressen i Paris under november månad förra året. I rapporten heter det:

"Nordkorea behärskas av en regim av typen "Folkrepublik" och är rysk satellitstat, medan Sydkorea har en demokratisk regim som ekonomiskt och militärt befinner sig i beroendeställning till USA.

Vid gränsen mellan dessa två zoner pågår vad som döpts till"slaget vid 38:de breddgraden". Varje natt förekommer aggressioner av bolsjevikiska grupper som bränner hus, mördar och plundrar!

Detta tillstånd möjliggör för Sydkoreas regering att bombardera folket med dekret och samtidigt utvidga sin egen maktfullkomlighet under förevändning att kampen mot bolsjevismen kräver det.

Trots tillståndet av spirande krig och stor osäkerhet är livet i Sydkorea förtröstansfullt och oändligt mycket bättre än vad fallet är för folket norr om 38:de breddgraden. Detta visar speciellt utvecklingssiffrorna. 1946 räknades Sydkoreas befolkning till ett antal av 19.369.270 men året därpå, 1947, var befolkningssiffran uppe i cirka 21.800.000. I befolkningssiffrorna ingår ej utlänningarna, endast koreanerna. Orsaken till denna väldiga ökning på ett år har varit att miljoner människor flytt från den bolsjevikiska terrorn i Nordkorea.

År 1945 medverkade anarkisterna i bildandet av Arbetare-Unionen, vilken organisation rätt snart kom under bolsjevikernas influtande.

Rapporten uppger vidare att år 1940 medverkade anakisterna till grundandet av följande organisationer: "Jordbrukets arbetarparti" - organisationen "Oberoende arbetare" - Koreanska revolutionärernas Allmänna federation - Arbetarungdomens federation samt Allmänna Stu-

dentfederationen. Själv har den anarkistiska federationen 3.000 medlemmar men genom ovanstående organisationer är cirka 600.000 organiserade koreaner influerade av den anarkistiska rörelsen i landet.

I senaste numret av Il Libertario, Milano, meddelas att den anarkistiska rörelsen i Sydkorea förfogar över två dagliga tidningar och en veckotidning. Den har skapat ett kvällsuniversitet för unga arbetare och en jordbrukskteknisk högskola.

Tidningen Umanita Nova, Rom, har i en artikel återgett några citat ur de anarkistiska tidningarna i Sydkorea. I ett av dessa citat säges att "endast ett snabbt genomförande av den fria revolutionen kan tjäna till försvar mot kommunisternas aggression, vilka energiskt eftersträvar införandet av bolsjevikisk diktatur".

I ett annat citat från den anarkistiska pressen i Sydkorea heter det:

"Vår rörelse kommer att bli en sund och maktfull verklighet, som med sin revolutionära och politiska kraft kommer att under ansvar bli bestämmande för Koreas öde. Men vi känner på oss att vi i en inte alltför avlägsen framtid icke/kan undvika kampen mot bolsjevikerna, vilka just på grund av vår styrka betraktar oss som en farligare fiende än högerns styrkor".

Förhållandet som det var före överfallet av bolsjevismen är därmed i korthet belyst. Anarkisternas verk och målsättningar har troligtvis raserats mycket och framtiden för våra sydkoreanska kamrater ter sig allt annat än ljus hur än kriget mot bolsjevismen i denna del av världen kommer att sluta.

+

FRANCOPOLISEN OPERERAR FRITT I TANGER

(IAA) Av allt att döma får francopolisen husera ganska fritt i den internationella Tangerzonen. Detta framgår särskilt av en rättegång inför den internationella domstolen i Tanger. Rättegången gällde en spanjor, José Villar, vilken sedan år 1945 arbetat för Madridpolisens räkning. Det framgick vid målets handläggning att mannen ifråga kidnappat inte mindre än sex antifascistiska spanjorer som förts till spanska Marocko och därifrån vidare till Madrid. Anmälan mot honom gjordes av en spansk kvinnlig flykting, Maria de la Rosa, vars man till-

hör de bortrövade spanska antifascisternas grupp. Villar greps för någon tid sedan under uppseendeväckande omständigheter när han i hemlighet skulle gå över gränsen till spanska Marocko och ställdes sedan inför den internationella domstolen.

Domstolens ledamöter erkände emellertid endast en enda anklagelse mot Villar, olagligt innehav av vapen. För detta dömdes han till sex månaders fängelse, men blev dock omedelbart försatt på fri fot.

"Solidaridad Obrera", Paris, som behandlat denna sak framhåller, att bland domarna fanns personer som står i direkt tjänst hos francokonsulatet i Tanger.

+

OMKRING KRIGET I KOREA

(IAA) Oss närstående tidningar i skilda länder har redaktionellt behandlat Koreakriget och därvid sagt sin mening om situationen. Vi återger här några brottstycken av vad dessa tidningar skrivit.

Le Combat Syndicaliste, Paris fastslår att ansvaret för koreakriget ligger på ömse sidor och svårigheten i kampen mot kriget beror på att en stark arbetarinternational fattas. IAA existerar visserligen men felet med densamma är att den inte kunnat samla en tillräckligt stor mängd arbetare som helt befriat sig från kapitalistiska och nationalistiska fördomar. Slutligen fastslår tidningen:

"Allt detta händer därför att vi har en arbetarklass, som när den hade gevären i händerna, inte gjort sin egen revolution. Allt detta händer, därför att de revolutionära arbetarna inte hunnit göra sig förstådda hos de massor de tillhör.

Vilka händelser som än må komma, och som vi är kallade att uppleva, de stormar vi kommer att vara med om ifall att den frist vi ännu behöver icke är oss förunnad, så är det nödvändigt att varje revolutionär arbetare blir medveten om att ur alla händelser kan framgå en revolution, och att han måste vara beredd att tjäna densamma."

Nieuwe Strijd, Holland skriver:

"Den 23 januari skrev vi en artikel under rubriken "Kommitte-komedi" med anledning av den kommunistiska "Hamnfredskommitténs" första framträdande. Vi svarade på fredskommitténs upprop och frågade varför just hamnarbetarna i Rotterdam skulle göras ansvariga för fredens räddning och skrev dessutom: "Hamnarbetarnas/ansvar för tredje världs-

kriget är inte större i Rotterdam än i Odessa, Leningrad eller Riga,.. Varför nämner våra fredsapostlar icke dessa hamnstäder? Om vi vill organisera kampen för freden så får vi inte låta oss inrangera i fronten hos den ena av de krigförande makterna."

Sedan söndagen den 25 juni vet vi hur riktiga dessa anmärkningar egentligen var. Sedan dess har nämligen det kalla kriget blivit hett i Korea och två stormakter har börjat sitt blodiga spel med alla moderna förintelsevapen. Där insätts ryska pansarvagnar och amerikanska flygmaskiner och tusentals människor har redan offrats för krigets vansinne. Vi vet att det är lögn när det i Väster påstås att man i Sydkorea försvarar demokratin, eftersom demokratin inte har någonting att göra med den halvfascistiske reaktionären Syngman Rhees regim. Men vi vet lika väl att det är lögn när man påstår att Nordkoreas väpnade agression gjorts för att säkra Koreas oavhängighet och frihet. Polisstaten Nordkorea har ingenting med frihet och oavhängighet att göra. Medvetna arbetare måste studera bakgrunden till detta krig som endast är ett drag i det samvetslösa schackspelet mellan öst och väst. Våra egna uppfattningar om kriget har genom de sista veckornas händelser endast bekräftats. De stärker vår organisation i kampen mot kriget och mot krigspsykosen och vi måste fortsätta vår propaganda i denna riktning".

Freedom, London skriver:

Under rubriken "Den gemensamma kampen förblir densamma mot alla tyrannier" framhåller tidningen att "kampen i Korea är bara en aspekt av den världsomfattande striden mellan Ryssland och Amerika. Vi ser hur stormakterna som krigsskådeplats lånar söndersplittrat land med några marionettregeringar, för att slåss bakom andra mäns rygg. Det är inte första gången vi ser ett dylikt vidrigt skådespel för våra ögon.

För oss som anarkister ställer sig den frågan: Vad vill koreanerna? Korea av i dag är inte det Korea som koreanerna vill ha. Avgörandena om landet faller varken norr eller söder om 38:de breddgraden utan tusende mil därifrån i Moskva och Washington.

Det räcker inte att i koreakriget se bara ett hot mot vår egen säkerhet, vår "fred". Världens folk har gemensamma intressen, d.v.s. att för varje folk säkra ett liv i frihet och självbestämmande. Rädslan för kriget får inte föranleda oss att glömma den gemensamma kampen med folken i Kina, Japan, Korea och Malaja - de undertryckta folkens kamp i

hela världen, mot dem som regerar och därför utsuger dem".

Solidaridad Obrera, Paris:

Sedan länge går Stalin fram på Hitlers vägar. Inte direkt, utan genom andra folk och krafter, som är honom underdåniga. Ifall att i dag det av Nordamerika uttalade Nej först kan begränsa konflikten och sedan över huvud stänga vägarna för fortsatt aggression förtjänar detta Nej våra applåder, trots att det kommer från Nordamerika. På samma sätt som vi i går skulle ha applåderat vemsomhelst som skulle ha uttalat sitt Nej i fallet Franco-Spanien. Det skulle ha varit folken som naturligtvis skulle ha sagt något när det rörde sig om Spanien. Men de sov sin dödssömn likaväl som deras regeringar. När de sistnämnda - inte folken - äntligen vaknade var det för sent. Det fanns icke längre någon annan väg än den öppna konfliktens. Och ännu sover folken. Det är beklagligt att det nu är en regering som måste tala. Men i alla fall vore det beklagligt om t.o.m. denna regering sov på samma sätt som förra gången. Det var tid på att någon sade Nej, likgiltigt vem det var, ett Nej till aggressionerna, även om det hände genom att själv gå till angrepp för att förhindra ännu större olyckor. Utan detta Nej skulle det ha blivit större olyckor. När det på detta sätt lyckats förhindra aggressioner förstår kanske också folken att det är deras uppgift att förhindra dem.

De fredsappeller som nu kommer från Stalin är lika med ett steg i riktning mot kriget - kanske det avgörande. Man måste säga som det är. Det finns just nu i världen ingen annan krigsprovokatör än Stalin. På samma sätt som det förr inte fanns någon annan än Hitler. Det faktum att det var England och Frankrike som slutligen förklarade krig betyder ingenting. Ansvaret för konflikten var Hitlers.

++++++++++

++++++++++

++++++++++